

stoupiti, při čemž jest i odůvodněn názor napadeného rozsudku, že Jan V. jednal obmyslně. Zjištění prvního soudu, že se odstup stal včas, není odvolatelkou napadeno. Podle bodu 3 čl. 7 těchto podmínek jest pak pojišťovna prohlášením odstupu prosta závazku plniti. Zjištěné skutečnosti odůvodňují také názor napadeného rozsudku, že smlouva pojišťovací jest i z důvodu § 870 obč. zák. pro žalovanou nezávazná vzhledem na zjištěnou obmyslnost při uzavírání pojišťovací smlouvy a na podstatnost omylu v žalované straně Janem V-em vzbuzeného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, seznáv, že V. jednal obmyslně, zamlčev jednak odmítnutí pojištění aspoň pojišťovnami S., R. a pojišťovnou A., jednak vyplacení požárních náhrad, pokud převyšovaly 80.000 Kč. Mylný jest právní názor dovolatelky, že pro posouzení subjektivního rizika má výše vyplacených náhrad jen podřadný význam a že by úvaha pojišťovny, přijímající pojištění, musila býti i při úplném zodpovědění otázky sedmé a osmé táž. Že vyplacení náhrad téměř půl milionu při různých pojistných příhodách a ve spojení s tím, že tři jiné pojišťovny odmítly přijetí návrhu na nové pojištění, má podstatný význam pro posouzení rizika po stránce subjektivní, plyne již z věci samé. Jinak zajisté uvažuje pojišťovna o přijetí pojišťovacího návrhu, uchází-li se o pojištění osoba, u níž dosud pojistná příhoda nenastala, než činí-li tak osoba, jejíž majetek byl opětovně postižen požárem, při čemž pojistná náhrada dosáhla značné výše. Tomu nasvědčuje i zjištění nižších soudů na podkladě posudku znalce, že by byla žalovaná nebyla přijala pojišťovací návrh V-ův a nebyla by ho přijala do pojišťovacího krytí, kdyby byl V. obě otázky zodpověděl poctivě podle pravdy. Na dostavení se pojistné příhody nemělo arciť neúplné zodpovědění otázek přímý vliv, avšak vědomé zatajení závažných skutečností pro posouzení rizika po subjektivní stránce mělo vliv na rozhodnutí se pojišťovny o přijetí návrhu, k němuž došlo právě tím, že Jan V., jak nižší soudy správně dovodily, pojišťovnu, která pravý stav věci neznala, uvedl lstí v podstatný omyl (§ 870 obč. zák.). Nedopadá proto poukaz na rozhodnutí čís. 3434 a 10.415 sb. n. s., která mají jiný skutkový podklad.

Čís. 13502.

Odpůrcí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Lze odporovati nepřijetí dědictví i proti tomu, kdo koupil nemovitost od neujaté pozůstalosti, zvětšené akrescencí o podíl dlužníkův, jenž se za dědice nepřihlásil.

(Rozh. ze dne 4. května 1934, R I 261/34.)

Nezletilé žalobkyni příslušela pohledávka za Václavem H-em. Při projednávání pozůstalosti po jeho dne 22. září 1931 zemřelé manželce Marii H-ové dne 27. května 1932 prohlásil Václav H., že nečiní nároků

dědických na pozůstalost a se nepřihlašuje za dědice. Opatrovník nezletilého pozůstalého syna Františka se přihlásil k pozůstalosti ze zákona jako jediný dědic, načež uzavřela pozůstalost dne 27. května 1932 se žalovanou kupní smlouvu, kterou jí prodala nemovitosti. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované, by kupní smlouva ze dne 27. května 1932 byla prohlášena proti žalobkyni za bezúčinnou. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Řešiti jest toho času jen otázku, zda jest žalovaná k tomuto sporu pasivně oprávněna. Podle obsahu žaloby, jak správně vystihl odvolací soud, se odporuje vzdání se dědictví dlužníkem podle § 8 odp. řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. Podle § 12 odst. (1) odp. ř. lze odporovati kromě jiných případů tam uvedených, které se sem nehodí, proti tomu, kdo z odporovatelného jednání dlužníkovy přímo nabyl prospěchu. Stěžovatelka sama připouští, že vzdání se nároku na $\frac{1}{4}$ pozůstalosti dlužníkem připadlo k dobru nezletilému dítěti Františku H-ovi (§ 560 obč. zák.). Proti jinému právnímu nástupci než dědici (§ 12 odst. (2) odp. ř.) osob v § 12 odst. (1) uvedených lze uplatňovati právo odporu, odůvodněné proti jejich předchůdci, jen za předpokladů odst. (3). Jest tedy zkoumati, zda nezletilý František H. byl předchůdcem žalované. Názor stěžovatelčin, že od něho nic nenabyla, není správný. Jest bez významu, že právní jednání, kterým stěžovatelka nabyla nemovitosti patřící do pozůstalosti, učinila za pozůstalostního řízení před odevzdáním pozůstalosti s touto, neboť nezletilý František H. přihlásil se podle pozůstalostního spisu ze dne 27. května 1932 k pozůstalosti za dědice a předložil kupní smlouvu z téhož dne ke schválení. Usnesením ze dne 8. července 1932 byla pak smlouva schválena též ohledně nezletilého dědice poručensky (správně opatrovnícky). Teprve tím byla smlouva platně uzavřena (§ 865 obč. zák.). Podle § 547 obč. zák. představuje dědic, jakmile přijal dědictví, se zřetelem k němu zůstavitele a proti třetí osobě se považují oba za osobu jedinou. Nabyla tedy stěžovatelka oné nemovitosti nikoliv jen od pozůstalosti, nýbrž i od nezletilého Františka H-a a byla jeho právní nástupkyní. Mohla proto žalobkyně proti ní odporovati tomu, že spoludědic, dlužník žalobkyně, nepřijal dědictví po své manželce. Tomu nevádí, že v žalobní prosbě učinila návrh na určení, že trhovácí smlouva je proti ní co do jedné čtvrtiny pozůstalostí bezúčinná, ana v další části uvedla, co a v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaná pro její uspokojení trpěti (§ 13 odp. ř.). I když jest přisvědčiti prvnímu soudu, že rozhodnou je žalobní prosba (§ 405 c. ř. s.), byla žaloba, pokud se týče žádání upraveného ve smyslu § 13 odp. ř. správně podána proti žalované a správně odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu, any nebyly zjištěny okolnosti důležité pro předpoklady odporovatelnosti.